



VĚTRNÍK



Ročník XLVII.

Čtvrtek 13. října 2016

číslo 7.



Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	hasičovna
13:30	loučení Vysoké nad Jizerou	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Kouřim	před divadlem
16:00	... dokud vás smrt nerozdělí!	velký sál
	Kouřim	bez přestávky
19:30	... dokud vás smrt nerozdělí!	velký sál
	Kouřim	bez přestávky
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	U Medvěda
22:31	Nočníkové představení	divadlo
	Vobskočák	bez přestávky

Starostenský přípitek

Ve středu vítala vysocká starostka Lucie Strnádková domácí divadelní soubor Krakonoš., což je samo o sobě lehce vtipná situace. A tak, aby na půdě města nevítila pouze domácí, měla jedno vítání navíc. Setkala se se svou kolegyní, starostkou Hronova, Hanou Nedvědou.

Obě dámy si tentokrát nevyměňovaly zkušenosti, jak vést město, shánět dotační programy na jeho rozvoj či řešit výběrová řízení. Možná hovořily o tom, jaké to je mít ve městě divadelní festival národní a mezinárodní úrovně. Jak se v době přehlídek zvětší na dvoj i trojnásobek, jak všechny hosty ubytovat, nakrmit a nabídnout program a zajímavosti.

Zatímco Hana Nedvědová utekla starostem s vedením města na tři dny, Lucie Strnádková uniká jen maximálně na hodinu denně. Brzy se jí však klíč od města a všechna práva i povinnosti s jeho správou opět vrátí. Nadvláda Krakonošova nad Vysokým nad Jizerou skončí už tuto sobotu na Sejkoráku. Včera však alespoň přípitkem stvrdily dobrou spolupráci mezi Vysokým nad Jizerou a Hronovem.

(jn)

Recenze: Zdeněk Janál

Tim Firth Holky z kalendáře

Divadelní spolek Krakonoš, Vysoké nad Jizerou



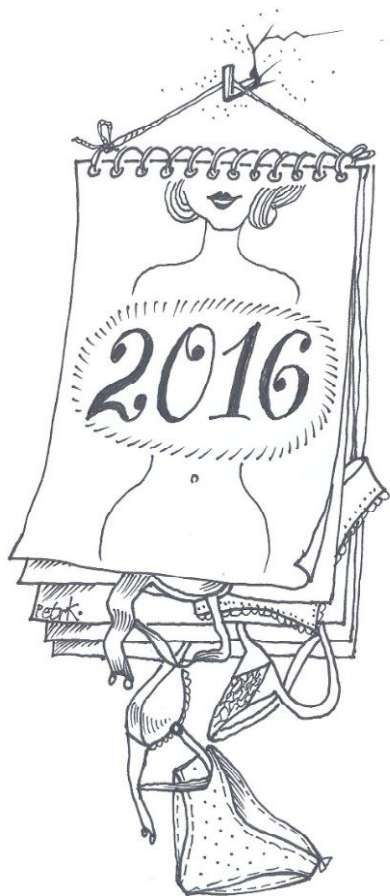
V podání domácího Divadelního souboru Krakonoš z Vysokého nad Jizerou jsme včera viděli laskavou komedii *Holky z kalendáře*, jejímž účelem je podle mého názoru především diváky rozradostnit a vnést pozitivní, nadějeplné a hřejivé slunce do jejich srdcí. Tato srdce se k této komedii natáčejí jako slunečnice za svým sluncem (motiv a symbolika této květiny – podobně sentimentálně a pateticky jako tahle vstupní věta recenze – procházejí napříč celou hrou).

Scenárista a producent Tim Firth měl velmi šťastnou ruku, když napsal filmový scénář *Holky z kalendáře*, který v roce 2003 natočil režisér Nigel Cole se slavnými herečkami Helen Mirren a Julie Walters v hlavních rolích. Nebylo to dílo zcela originální, ale částečně odvozené – Firth a Cole se výrazně inspirovali v principu filmu (1997) a následného divadelního muzikálu (2000) *Donaha* a pokusili se tak o dámský pandán tohoto ryze mužského titulu, v němž se nezaměstnaní oceláři snaží něco dokázat, aby si nepřipadali zbyteční – rozhodnou se nakonec realizovat pánský striptýz. U Holky nejde přímo o striptýz, ale o nafocení cudných! aktů (v obou případech pak máme co do čině-

ní s tématem pokusu o překročení vlastních hranic a vybočení ze stereotypu všednosti, jíž v běžném životě postavy obou her nejprve podléhají, ale jak vidíme, mohou nabrat odvahy a mnohé se v jejich – i v našich – životech může změnit). Firth měl šťastnou ruku především z hlediska komerčního úspěchu a tušené divácké obliby, která se potvrdila – film se dokonce řadí na sedmou příčku divácky nejoblíbenějších britských filmů. Následně tento renomovaný tvůrce v sobě nezapřel zkušeného producenta a upravil scénář také do podoby divadelní hry (2009), či spíše divadelního scénáře. Není však ve svém převodu pregnantní, mnoho motivů ponechává ve slovní rovině či v situačním náznaku namísto toho, aby napsal skutečně pevně sevřené dramatické a komediální situace. Přesto však vytvořil materiál pro inscenaci, se kterým se rozhodně inscenačně pracovat dá. Ovšem jak? Myslím si, že DS Krakonoš si výběrem textu poněkud zkomplikoval svůj divadelní život a mohl jít cestou snazší, neboť zrovna tento text dosti pevně režiséra a následně pak ani herce nevede a vyžaduje invenčnější a preciznější režisérský i herecký vklad. DS Krakonoš si

pak z tohoto úhlu pohledu před sebe postavil až příliš náročný úkol, přestože viditelná snaha se s ním co nejlépe porvat je rozhodně sympatická. Ano, snaha je více než patrná, ale výsledek prozatím, bohužel, zůstává někde na půli cesty, přibližně do poloviny Lysé hory, když sníh je již na dohled, ale koulovat se jím prozatím nemůžeme, pokud nevystoupáme ještě pár set metrů výše (hovoříme-li v duchu hlavní postavy Chris).

Firth přivádí na scénu několik ženských typů, které se navzájem liší – každá má jiný životní příběh a jiné motivace ke členství v místním ženském dobročinném spolku, každá se trochu jinak obléká – mezi ženami existuje společenská hierarchie (kostýmy inscenace však záměry autora nekopírují, jsou příliš jednotvárné a necharakterotvorné). Pro nalezení hereckého způsobu ztvárnění těchto postav je podstatné nahlédnout do jejich osobního příběhu a z něho vyvodit, jak konkrétně (a odlišně od ostatních) by se ta která ženská postava na jevišti mohla chovat – neboť především skrze chování zde lze vybudovat odlišnosti a vůbec dramatickou postavu, ne tolik skrze jednání, když situace (jak již bylo zmíněno) na mnoha místech hry vlastně chybějí. Tyto předpoklady se souboru nedaří příliš naplnit, odlišnosti a konflikty mezi postavami jsou zde málo vyhoceny. Dokonce mi připadá, že i herecké obsazení není nejšťastnější – několika rošádami by se dalo možná dojít k lepší kombinaci, než kterou jsme viděli, a to za podrobnějšího dramaturgicko-režijního i obecně lidského prozkoumání postav hry v souvislosti s temperamentem a hereckými schopnostmi obsazených hereček. Například představitelka Chris Jana Droženová sice patřičně využívá svých zřejmých hereckých zkušeností a silné energie, ale přesto působí stejně konvenčně jako její kolegyně – a přitom právě Chris je tou, která ostatní vybudí k riskantní akci (riskantní v kontextu vážené



dobrovolnické organizace), k onomu překročení zakotvených stereotypů – k nápadu nafotit akty. K tomu by jí měla sekundovat další výrazná postava hry – bývalá rockerka Cora, ale její režijní i herecká realizace Romanou Blaschkeovou je nevýrazná, „bez drápů“ a bez viditelnějšího vztahu k Chris i k dalším dámám. Chris tím postrádá silnou partnerku a Coru pak vnímáme na scéně především jako schopnou pianistku. – A když se pak recenzent dozví, že to tak je i ve skutečnosti a Blaschkeová je hlavně skvělou muzikantkou a právě zažívá jedny ze svých prvních hereckých zkušeností, zcela pak herečku pochopí, ale musí se znovu pozastavit nad systémem obsazení. Tím pádem totiž vnímá, že podstatnější pro režiséru Marii Brtkovou Trunečkovou bylo obsadit do role Cory pianistku, než herečku, která má větší předpoklady se s náročnou postavou herecky vyrovnat. Ale obávám se, že mnohem více při inscenování této hry musí jít o budování vztahů, než o praktické drobnosti (hudbu lze zajistit přeci i jinými způsoby!).

Ústřední situace focení aktů

působí, jakoby byla pro režiséru hlavním cílem hry, ale není tomu tak, tato situace je jen efektním prostředkem pro vývoj hry, v zásadě ale samozřejmě zlomovým prvkem. A nutno říci, že byla zahrána herecky velmi poctivě, ba přímo dobře. Při této situaci herečky hrají s radostí a vervou a situaci herecky ovládají. Ale s podobně silným nasměrováním energie by se měly věnovat i úvodu inscenace, kdy se nám postavy teprve představují a divák zjišťuje, kdo je kdo a rovněž kde se postavy nacházejí, teprve se mu nastavují konvence fungování zobrazovaného ženského (a) dobročinného spolku. Podobně výrazněji by bylo třeba řešit i druhou polovinu hry, kdy se z obyčejných žen mohou stát celebrity, kariéru mají „našlápnutou“, ale vzdávají se jí, neboť cesta modelek je pro ně za vlastní morální hranicí, především pak mají problém s výdělečnou reklamní činností. Má to logiku – vždyť už amatérské focení tzv. na koleně s fotografem z vrátnice je pro ně silným zážitkem a tou hranicí, kterou schopné překročit jsou. Dále dokáže jít již jen strůjkyně nápadu Chris, chce být výjimečná, ale také se pokorně vrací do spolku – situace návratu je ve hře silnou, v inscenaci bohužel návrat Chris projde téměř bez povšimnutí.

Focení aktů je efektní, ale zároveň je velkým inscenačním problémem – jak ho na jevišti ztvárnit tak, aby i divák skutečně mohl vnímat, že vzniká kalendář, který je výjimečný! Jak to zařídit scénicky, aby to tak do hlediště působilo, aby to bylo životně pravděpodobné? Zásadní to je velmi, neboť ženský spolek je po vytisknutí kalendáře zván na tiskovou konferenci, zajímají se o něj světová média a hlavně zisk z kalendáře je tak obrovský, že předčí veškerá očekávání, když vystačí namísto koupě jedné pohovky na vystavení celého nového křídla onkologického oddělení nemocnice (zde je nutno soubor pochválit, že na motiv umírajícího Johna – manžela Annie – příliš „netlačí“ a nezneužívá jej až k citovému vydírání, což by se někomu nabízel). Tento inscenační oříšek bohužel režijně-scénograficko-herecký tým DS Krakonoše ne-

rozlousknul (ale zde se musí recenzent přiznat, že o žádném vhodném řešení neví a nikdy ho neviděl, i o jeho existenci trochu pochybuje).

Divácká obliba hry především u ženského publika je zaručená tím, že konvenčních žen žijících obyčejným životem – jako členky spolku – je většina. Toto publikum se tedy může snadno s postavami hry ztotožnit. Navíc ženy na jevišti dodávají ženám v publiku odvalu, aby jen neseďely a nezůstávaly služkami v domácnosti, ale zkusily dokázat něco víc... Zároveň si hru může oblíbit i ta část ženského publika, která si již dávno před zhlédnutím této hry říká emancipovaná, tedy již odvalu má a chápe, jak náročná někdy cesta k ní může být. Ano, autor našel v realitě nedávné současnosti nosné a podstatné téma, které může rezonovat i dnes – a našel ho dnes i DS Krakonoš, když na malém městě hraje o postavách z malého města (a v dané konvenci) mimo jiné o spolkové činnosti a může se tak bavit i sám sebou, vlastním chováním. Pokud je toto mimo jiné jedním z cílů souboru, vidím to jako skvělou možnost sebereflexe.

KDP mladým

Včera jsme shlédli představení Holky z kalendáře od divadelního spolku Krakonoš Vysoké nad Jizerou. Pro nás hra měla pojednávat o tom, že se ženy v určitém věku snaží prodloužit si mládí. Bohužel herecké výkony se nám nelíbily a především jsme si všimli špatné artikulace. Někteří z nás ocenili vyjádření přechodů ročních období. Celkově nás to zklamalo.

Jak to vidí půdička

Chápeme, proč si Vysočtí vybrali tento scénář, ale neměli šťastnou ruku. V inscenaci nebyly téměř žádné dramatické situace. Z jeviště na nás čísel sentiment a pseudokomičnost. Musíme souboru vytknout, že mu nebylo rozumět a režiji aranžmá postav.

Jsem především blížencem



Záběr Martina Drahovzala je skutečně obdivuhodný. Je hned dvojnásobným principálem. Zastihla jsem ho o přestávce představení Holky z kalendáře, na které se přišel podívat.

Jste režisérem, spisovatelem, novinářem, učitelem. Kým jste nejvíce?

Jsem především blížencem a ten obsahuje všechno.

Vedete dva divadelní soubory. Můžete mi je ve zkratce představit?

Vedu soubor MDK, kde jsou z části lidé z jiných souborů. Režírují Malé divadlo Kolín a Mrstů Prstů, kterého jsem před dvaceti lety založil.

Spolupracují navzájem?

Spolupracují! Máme spoustu exteriérových her, které tvoříme společně.

Na Krakonošově divadelním podzimu vystupujete se souborem Malé divadlo Kouřim a hrájete hru ...dokud vás smrt nerozdělí! Jak byste mi toto dílo představil?

Je to úprava známé předlohy, kterou diváci znají jako Válka Roaseových. Upravili jsme text, ale základní děj jsme ponechali. Filmovou závěrečnou scénu s lustrem jsme pochopitelně zprostředkovat nezvládli.

(gab)

Redakční kanape

Každé vítání souborů je něčím jedinečné. Jinak tomu nebylo ani tentokrát. Víтал se totiž DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou. Svým proslovem se Jana Fričová snažila vytěžit co nejvíce pro redakci (tak to má být!). Jsem zvědavá, jestli se její návrh pro nafocení kalendáře, a následné investování do redakčního kanape, schválí. Duše vysokého divadla Svatava Hejralová promluvila o tom, jaké to je být vítaný na vlastních schodech. Závěrem nás „holky z kalendáře“ potěšily písní.

(gab)



Naděždě to přespříliš sluší

Scénograf Petr Kolínský měl ke hře Detektor lži zajímavou připomínku. Představitelce Naděždě to prý po sundání natáček přespříliš sluší. To je docela příjemná kritika, no ne?

(gab)

Volal Peter Brook

„Povinností souboru je darovat úplatky,“ pravil v závěru středního semináře režisér hry Detektor lži Tomáš Hradil a začal porotě rozdávat tašky.

Předseda poroty Milan Schejbal s přijímáním úplatků problém očividně nemá. Situaci okomentoval slovy: „Volal Peter Brook, jestli ses u něj nestavil.“ Obsah tašky je pro mě doposud neznámý.

(gab)

Konkurence mezi porotci

Nastala chvíle plná zvratů. Překvapivě Petr Kolínský ve Velké Bystřici nežil a dokonce tu nemá ani příbuzné. Směle mu konkuruje Zdeněk Janál, který prozradil, že sem ve svých patnácti letech dojížděl za dívkou. Na Velkou Bystřici má tedy jen hezké vzpomínky.

(gab)

Mladí nemůžou hodnotit

Nejdřív to vypadalo, že se KDP mladým zdrží hodnocení. Zástupkyně se vyjádřila, že ani jeden ze skupiny s nikým nežil dvacet let, takže je pro ně těžké hodnotit. Nakonec svými názory rozpoutali diskuzi.

(gab)



Hosteska jim zadržela datum v kalendáři



„Díky za vaše představení, které mě poučilo, koho si domů rozhodně nemám zvat,“ prohlásila při včerejším loučení v hospůdce U Bruncvíka Marcela Škodová za přípravný výbor KDP. Vladka Kodoušková za SČDO zase podotkla, že se ani pořádně nemůže loučit, neboť členové DS Osvětové besedy Velká Bystřice jsou účastníky zdejší semináře, tak se vlastně budou vídat až do konce přehlídky.

Hosteska Pavlína neměla ani tentokrát k souboru co říci zajímavého, neboť Velkobys-
třičtí, velmi dobře znali přehlíd-
ky i poměrů na ní, ji vlastně ne-
potřebovali: „A přitom jsem
byla připravená udělat pro ně
naprosto všechno,“ zoufala si
Pavlína, a tak se jen svěřila se
svými úvahami, jaký dárek jim
má dát na cestu domů. „Loni
jsem souboru, který tu hrál Si-
garevovo Ruské loto, koupila

los. Ale detektor lži prostě nejsem schopná sehnat. Pak jsem uvažovala o židli z naší truhlárny, ale jak by ji odvezli, až mě napadla rekvizita, kterou v představení rozhodně potřebuji – bramborové lupínky,“ vytáhla vítězně z kabelky pochutinu, ke které přidala také Vysocký kalendář. „Zadržela jsem vám v něm datum, kdy je příští rok přehlídka ve Vysokém.“

(jn)



Odjakživa jsem byl jejich kamarád

„Do Vysokého jezdím řadu let, za tu dobu jsem vynechal snad jen dvakrát či třikrát. Zdejší přehlídka je pro mě srdeční záležitost. A když na zdejších prknech taky hrajeme, jsme šťastní. Nebojím se říct, že je to tady taková Zlatá kaplička ochotníků,“ složil hold přehlídce

Tomáš Hradil při střeďečním loučení a pokračoval: „Poprvé jsem sem přijel vlastně mezi cizí lidi. Ale vždycky, když jsem přednesl nějakou otázku, našli se tři čtyři, kteří mi ji chtěli zodpovědět. Vzpomínám třeba na Mařenku Hejralovou, která mě pro-

vedla po divadle, ukázala mi divadelnickou stezku a pohyblivý betlém. Vždycky se na něj znovu chodím dívat. Tím chci říct, byl jsem tu chvíli a všichni mě brali, jako bych už byl jejich velký kamarád.“

(jn)



*Než vstoupí herci na jeviště, čeká techniky velké množství práce.
Jeviště je třeba uklidit a připravit světelnou techniku*



Hra připomněla starostce Hronova rodinu



„Tak a teď se úplně červnám,“ řekla Hana Nedvědová, starostka Hronova, kterou z příjemného rozjímání vytrhl Honza Hejral, moderátor odpoledního loučení, s tím, aby pronesla připítek. „Musím si dávat pozor na to, co řeknu,“ konstatovala a přidala příhodu, která její slova vysvětlila: „Loni jsem byla na přehlídce v Klášterci nad Ohří a měla jsem říci pár slov na úvod. A jak jsem tak stála před oponou, tak ze mě vyletělo – chtěla bych vás přivítat u nás v Hronově,“ vzpomínala Nedvědová. V Klášterci však v té době proběhl převrat na radnici a v hledišti seděl jak bývalý, tak nový starosta. „No jo, po těch 18 letech jsem už tak prostě naučená,“ snažila se prý rychle kamuflovat.

Její návštěvy ve Vysokém ještě nedosáhly dvoumístného čísla, přesto sem jezdí ráda. „Mohla jsem tak alespoň na tři dny vyskočit z toho radničního kolotoče. Díky za představení, občas jsem ve vás poznala někoho z naší rodiny,“ uzavřela připítek Hana Nedvědová.

(jn)





Hostesky letošního ročníku KDP



Nočník je závazek pro příští rok



Hned tři nové členy přijal korupční spolek VOBSKOČÁK na své včerejší valné hromadě. Novicové zaplatili poplatky, odevzdali rum a dostali originální odznak. Korupční spolek si letos připomíná kulaté 36. výročí svého vzniku.

Novými členy spolku VOBSKOČÁK se stali Šárka Hosová z Boleradic, Jiří Hančár z Frýdlantu a Jaroslav Neradů. Jenže frýdlantský Hančár neodevzdal povinnou láhev rumu do spolkového pokladu. „Dodám ji hned další den, protože tu připravenou mi někdo vypil,“ omlouval se nový člen a pravdivost jeho slov potvrdil starosta vysockých divadelníků Karel Bárta, který krádež vypitím viděl.

Předmětem valné hromady byla kontrola spolkové kasy, v níž byl zůstatek rovný 4000 korunám a po zaplacení všech příspěvků se zvětšil o dalších 2850 korun. Valná hromada pak odsouhlasila, že VOBSKOČÁK věnuje na závěrečný ceremoniál přehlídky opět vlastní cenu, sestávající ze šesti lahví rumu. Pro příští rok by měly být lahve označené originální-

mi vobskočáckými viněťami. „Z loňského roku jsem měl úkol zajistit nové spolkové odznaky, neboť ty dosavadní došly. Problém je vyřešený, našla se celá bedna originálních odznaků, takže zásobu je dostatečná,“ konstatoval Jiří Hlávka.

Dalším bodem programu byly návraty k minulým tradicím. Jednou z nich bylo, že pokud hráli na přehlídce domácí Vysočtí, vítal je právě VOBSKOČÁK. Další obnovenou tradicí je také nočníkové představení plné písni, monologů a dalších překva-

pení a plánované právě na dnešní večer od 22.31 hodin ve velkém sále. Zkoušelo se celý týden, večera po večerním představení také na jevišti, dnes od rána znovu v sokolovně. Jste-li zvědaví na program korupčního spolku, neváhejte a nočníkové představení navštivte. „Jsme rádi, že se nám ho podařilo připravit, ale je to závazek pro příští rok. Když jsme ho postavili letos, musíme příští rok znovu,“ slíbil za celý korupční spolek půlpřezident Jiří Hlávka.

(jn)



Poděkování

Přípravný výbor děkuje vysoké tělovýchovné jednotě, jmenovitě jejímu předsedovi Jaroslavu Nechanickému a sekretáři Pavlu Šaldovi, za odvoz dětí z jilemnického dětského centra na úterní dopolední představení operek Zdeňka Svěráka a Jaroslava Uhlíře v provedení ZUŠ Jablonec nad Jizerou v Divadle Krakonoš.

(red)

Ve snaze připomenouti se
uskuteční VOBSKOČÁK
malé vystoupení
dnes ve 22.31 hodin.

Vstupné
dobrovolně dobrovolné
(tedy co kdo dá).

Představení
potrvá nejvýše hodinu
(bez přestávky).

Program: pestrý.

I kdyby!

*I kdyby přišel sem houslista nájemný
a zahrál jakýsi koncert tajemný,
který by vystihl krásu hor vůkol,
zůstal by pro jiné přetěžký úkol.*

*Nálada podzimní barvami hýřící –
hejna hus a špačků za teplem mířící –
Krконоš vrcholky na bílo sypané –
to se vám pod kůži určitě dostane.*

*Jsou tu však lidi, co žijí v tom kraji.
Kratičké léto tu určitě mají.
Ať však sníh padá či studeně leje –
srdíčko jejich na dálku hřeje!*

*Vítaj tě s úsměvem, když z dálky přijedeš,
ať jenom pobejt či divadlo přivezeš.
A když máš odjet – cos v oku se blejská –
Jsi tu jen týden a už se ti stěská.*

*A navíc ještě ty přátelské tváře
pěknej kus hrajou – o holkách z kalendáře.
Prostě moc důvodů, proč je chtít znát –
a proč se – jako já – vracíš sem rád.*

Jirka Hlávka



230 let lidového divadla ve Vysokém nad Jizerou

Loutková scéna DS Krakonoš –pokračování ze včerejška

V roce 1997 poprvé vycestovaly historické loutky i s loutkáři do francouzské Normandie na mezinárodní loutkový festival v Dives sur Mer, úspěch si zopakovaly o dva roky později na turné s českým i francouzským obsazením. Proto vznikla 30 dnů před odjezdem mobilní loutková scéna, která je přesnou kopií té stálé.

Poslední léta uvedou loutkáři pravidelně dvě premiéry do roka. Hraje se hlavně o zimních a letních prázdninách a soubor zhruba 60 loutek láká svou neopakovatelnou a pohádkově podmanivou iluzí.

V roce 1955 převzal vedení loutkového souboru Josef Hejral st., po 20 letech pak jeho syn Jan Hejral st. a v současnosti pomyslné žezlo třímá dcera Magdaléna, která je tak čtvrtou generací řídící se heslem umístěným nad malovanou oponou od vysokého zakládajícího loutkáře pana Jandy st.: **BYLI JSME A BUDEM!** (sh)

Česko-francouzská spolupráce

V roce 1994 navštívili přehlídku Krakonošův divadelní podzim francouzští divadelníci. Když si prohlédli budovu, seznámili se s celou akcí a místními ochotníky, nabídli spolupráci. Slibům po neblahých zkušenostech z roku 1986, kdy byla zamítnuta reciproční výměna divadla s Belgií a Německem, nikdo z Vysokých nevěřil. Opak se stal pravdou. Již následujícího roku v rámci KDP přivezlo divadlo Theatre Sans Lien Dozulé z Francie Moliérovu hru Lékařem proti své vůli a s ní i pozvání do Francie. Krakonoš tak uvedl poprvé v zahraničí na prknech divadel Pont-l'Évêque a v Dozulé ve své dlouhé historii v novém nastudování Komedyji vo dvouch kupcích a židov Šilokovi.

Neminuly dva roky a před Krakonošáky byl úkol, jenž neměl obdoby nejen v ochotnickém, ale i v profesionálním světě – společné česko-francouzské nastudování Moliérovy hry Měšťák šlechticem. Během roku 1998 na dvou týdenních soustředěních v našem divadle v dubnu a ve Francii v červenci a při nepočítaných zkouškách na obou stranách vzniklo ojedinělé představení. Premiéra vypukla na závěr KDP 17. října 1998 v režii Daniela Guilberta a Jana Hejrala st. Hlavní role měli své představitele české i francouzské, střídali se po výstupech a v závěrečné scéně se sešli všichni. Francouzská strana ušila skvělé kostýmy, česká vytvořila scénu (Pavel Hora a Josef Hejral st.) a hudbu včetně jejího živého provedení (Jan Hejral st.). Tréma byla obrovská, očekávání na všech stranách veliké, ale vše se zdařilo. Potlesk ve stoje celého hlediště hovoří za vše.

Stejný kladný ohlas měla i repríza ve Francii

Větrník, zpravodaj XLVII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Gabriela Jakoubková, ilustrace Petr Kolínský, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal a redakce. Tisk H&H Servis

Náklad 120 ks

Cena 10 Kč



v prosinci téhož roku. Následné pozvání pana Wittin- ga, ředitele Mezinárodního divadelního festivalu v Paderbornu, k účinkování v roce 2000 bylo jen potvrzením myšlenky, že i divadelní umění, stejně jako výtvarné a hudební, je mezi národy vždy srozumitelné. Stovky společných hodin při zkouškách, posezeních, výletech, či představeních se nedají zapomenout. Škoda, že plánované turné po České republice a části Evropy nenašlo finančního manažera ani na jedné straně. A tak ojedinělý projekt, který ocenili odborníci zvláště v Paderbornu, zcela vyšuměl. Snad příště.

A příště přišlo na svět v roce 2005. V režii D. Guilberta a M. Schejbala opět „koukavá“ inscenace, tentokrát Tři mušketýři. Tři představení ve Francii a šest v Čechách, bohužel finanční a časová náročnost těchto projektů nevedla k další spolupráci. Přesto společně prožité chvíle navždy zanechaly svou stopu ve všech účastnících. Pokračování zítra. (sh)

pátek 14. října 2016		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	hasičovna
13:30	loučení Kouřim	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Meziměstí	před divadlem
16:00	Habaďůra	velký sál
		přestávka
	Meziměstí	
19:30	Habaďůra	velký sál
		přestávka
	Meziměstí	
21:30	seminář KDP	půdička